

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Od začetka posta je minilo že kar nekaj časa. Cerkev nam predlaga, naj se s hvaležnostjo in z namero, da bi se česa naučili, znova spomnimo Kristusovih štiridesetih dni molitve in posta v puščavi ter njegovega zmagovitega boja proti hudobnemu duhu. Obenem nas vabi, naj se zelo dobro pripravimo, da se bomo znova poglobili v prizore trpljenja, smrti in vstajenja našega Gospoda na bližajočo se veliko noč. Zato nas vabi, naj ta liturgični čas prehodimo tesno združeni z Učiteljem, kot nas je pred nekaj leti spominjal sveti Janez Pavel II.

»Glejte! V Jeruzalem gremo (Mc 10, 33). S temi besedami je Gospod povabil učence, naj z njim prehodijo pot, ki je iz Galileje vodila do kraja, kjer se je dopolnilo njegovo odrešensko poslanstvo. Ta pot v Jeruzalem, ki jo evangelisti predstavljajo kot vrhunec Jezusovega zemeljskega potovanja, pomeni zgled za življenje kristjana, ki se je zavezal, da bo sledil Učitelju na poti križa.

Kristus to povabilo k "odhodu v Jeruzalem" namenja tudi današnjim moškim in ženskam. To s posebno močjo stori v postnem času, zelo primernem, da se spreobrnemo in najdemo popolno občestvo z Njim, tako da smo globoko udeleženi v skrivnosti njegove smrti in vstajenja. Zato post za vernike pomeni dobro priložnost za globok pregled življenja.«¹

Vemo, katere so poglobitve prakse, ki jih Cerkev v postu priporoča za izražanje gorečnosti po spreobrnjenju: molitev, pokora in dela ljubezni do bližnjega. Ob tej priložnosti bi rad, da se posebej posvetimo slednjim. Papež Frančišek v svoji poslanici za postni čas govori o *globalizaciji ravnodušnosti*, zlu, ki je naraslo v našem času in je v popolnem nasprotju s tem, kako ravna Bog: Gospod v svojem neskončnem usmiljenju varuje vse ljudi in vsakega posebej, išče nas tudi, ko se oddaljimo, nenehno nam pošilja jasnost svoje luči in moč svoje milosti, da bi se odločili vedno ravnati kot njegovi dobri otroci. Toda — tako poudarja sveti oče — **ko živimo udobno življenje in nam gre vse dobro, se včasih zgodi, da pozabimo na druge (česar Bog Oče ne naredi nikoli), se ne zanimamo za njihove težave, trpljenje in krivice, ki se jim dogajajo ...**²

Da bi premagali to nevarnost, moramo poskrbeti, da bomo solidarni drug z drugim. Predvsem pa moramo premišljevati o občestvu svetih, kar nas bo spodbudilo, da bomo služili, da bomo dan za dnem skrbeli za naše sestre in brate, ki potrebujejo duhovno ali gmotno pomoč. Post se tako spremeni v posebno primeren čas za posnemanje Kristusa, tako da se velikodušno razdajamo drugim udom njegovega mističnega Telesa, misleč na to, kako se nam daje On.

Moč, da lahko ravnamo na tak način, prihaja iz pozornega poslušanja božje besede in prejemanja zakramentov — spovedi in evharistije — kar v tem času konkretno naročajo cerkvene zapovedi. Premišljajmo o tem, da takrat, ko pri obhajilu prejmemo Gospodovo Telo s potrebno duhovno pripravljenostjo, postajamo bolj in bolj podobni Njemu, in naše poistovetenje z Jezusom bo postajalo bolj popolno, dokler ne bomo postali, kakor je ponavljal naš Oče, *ipse Christus*, Kristus sam. Potrebe drugih ljudi bomo vzeli kot svoje in ne bomo dovolili, da v naših srcih nastane trda skorja sebičnosti, osredotočenosti na lastni jaz: **Kdor je Kristusov, pripada samo enemu telesu in v Njem ne moremo biti brezbrizni drug do drugega**³. Ne moremo pozabiti jasnega nauka svetega Pavla: *Če en del trpi, trpijo z njim vsi deli, če je en del v časti, se z njim veselijo vsi*.⁴

Rad bi — in to zelo —, moje hčere in sinovi, da bi uporabili ta razmišljanja pri skrbi za bolnike: delu usmiljenja, ki ga bo Jezus nagradil na poseben način. Vsak dan molimo tudi za tiste, ki trpijo preganjanje zaradi svojih verskih prepričanj. Nihče nam ne sme biti tuj! Prosimo Gospoda, naj jim pomaga s svojo milostjo in jim daje moči. In ker je ljubezen urejena krepost, mora najprej priti k tistim, ki so nam najbližje — članom naše nadnaravne ali človeške družine, prijateljem, sosedom in sodelavcem, k vsem tistim, s katerimi nas povezujejo posebne bratske vezi v različnih okoliščinah, v katerih se nahajamo.

Zelo jasni so predlogi, ki vam jih prepisujem: **Ali lahko (...) izkusimo in doživimo, da smo člani enega samega telesa? Telo, ki hkrati prejema in daruje, kar mu želi podariti Bog? Telo, ki pozna svoje majhne, revne in šibkejše ude in skrbi zanje? Ali se zatekamo k neki univerzalni ljubezni, ki se samo od daleč približa svetu, vendar pozabi na Lazarja, sedečega pred lastnimi zaprtimi vrati (prim. Lk 16, 19-31)?**⁵

Rad bi izkoristil te vrstice za ponovno zahvalo svojim hčeram in sinovom ter mnogim drugim ljudem, ki skrbijo za bolnike in ostarele, za njihovo velikodušno posvečanje temu delu: kako se jim Bog smehlja! Ni mi neznano, da se pri tem delu včasih pojavi izčrpanost. Takrat uprimo oči v to resničnost, ki je v luči vere zelo jasna: skrb za tiste, ki ne morejo sami skrbeti zase, na svojem domu ali kje drugje, nas privede naravnost v Gospodovo usmiljeno srce. Trudimo se jim posvečati svoje najboljše služenje in nikoli ne skoparimo z osebno požrtvovalnostjo. Pogosto berem, kako je sveti Jožefmarija z veseljem obiskoval bolnike in bil z njimi — to je bilo potrebno tudi za nastajanje Opus Dei! Iz teh trenutkov je jemal moči za izpolnjevanje tistega, kar je Bog hotel od njega.

V Delu imamo obsežne izkušnje z deli usmiljenja. Ponavljam, Opus Dei se ni po naključju rodil in utrdil med revnimi in bolnimi. Zelo pomenljivo za našo pot je dejstvo, da se je naš Oče 19. marca leta 1975, nekaj mesecev pred svojim odhodom v nebesa — od takrat je minilo že štirideset let —, na nekem družinskem srečanju živo spominjal tistih začetkov. Vabim vas, da se znova zadržite pri njegovih besedah.

Šel sem iskat srčnost v najrevnejše madridske četrti. Dan za dnem sem ure in ure hodil od enega konca do drugega, med osramočenimi in bednimi reveži, ki niso imeli

ničesar; med otroci, ki jim je teklo iz nosa, ki so bili umazani, pa vendar otroci, kar pomeni Bogu prijetne duše (...). Kako lepo, kakšno veselje! Številne ure sem posvetil temu delu, vendar mi je žal, da jih ni bilo več. Tudi v bolnišnicah in v hišah, kjer so bili bolniki, če bi tistim barakam sploh lahko rekli hiše ... tam so bili neoskrbovani in bolni ljudje; nekateri so imeli tedaj neozdravljivo bolezen, tuberkulozo (...).

To so bila intenzivna leta, v katerih je Opus Dei rasel navznoter, ne da bi to opazili. Toda hotel sem vam povedati — nekega dne vam bodo o tem pripovedovali bolj podrobno, z dokumenti in papirji — da so bili človeška moč Dela tisti bolniki v madridskih bolnišnicah: tisti, ki so bili v največji bedi; in tisti, ki so živeli na svojih domovih brez kakršnega koli človeškega upanja; največji nevedneži iz najrevnejših, skrajnih mestnih četrti.⁶

Bolnicam in bolnikom priporočam, naj bodo poslušni in naj dovolijo, da poskrbijo zanje; naj bodo hvaležni za človeško in krščansko ljubezen, ki jim jo po tistih, ki skrbijo zanje, daje sam Kristus. Koliko ljudi, tudi tistih, ki nimajo zaklada vere, je ganjenih ob teh izrazih resnične krščanske in človeške ljubezni in malo po malo odkrivajo Jezusov obraz v bolnikih ali v ljudeh, ki se razdajajo zanje!

Razveseljuje nas tudi bližina slovesnosti svetega Jožefa in Marijinega oznanjenja. V tem marijanskem letu, posvečenem družini, sta zelo pomembni, saj nam pred oči postavljata vzdušje v nazareškem domu. Tam je z utelešenjem Besede v Marijinem prečistem telesu zaživelo veliko božje usmiljenje do človeštva, ljubezen Svete Trojice. Tam je Jezus preživel veliko let, v vsakem trenutku obdan z ljubeznijo in skrbnostjo svoje Matere in svetega Jožefa. Tam je delal sveti oče, s človeško in nadnaravno popolnostjo. Vse to so izvrstni razlogi, da jim lahko zaupamo svetost krščanskih domov in prosimo, naj varujejo vse družine na zemlji.

V svojih nedavnih katehezah je papež poudaril nadvse pomembno vlogo matere in očeta v naročju družine: **Matere**, je dejal ob eni od teh priložnosti, **so najmočnejši protistrup za širjenje egoističnega individualizma.**⁷ Enako lahko rečemo o očetih, ki enakovredno igrajo temeljno vlogo. Vsaka družina potrebuje navzočnost očeta, čeprav bi na žalost **danes lahko rekli, da je naša “družba brez očetov”.** **Predvsem v zahodni kulturi je lik očeta simbolično odsoten, oslabel, odstranjen.**⁸ Tako ravnanje je zelo težka zmota, kajti tako oče kakor mati sta v celoti nepogrešljiva in potrebna za harmoničen razvoj otrok na vseh področjih. Je naša molitev za družino, to vitalno celico Cerkve in človeške družbe, zavzeta in velikodušna? Ali molimo, da bi bil vsak dom nadaljevanje tistega, v katerem je prebival Božji Sin v Nazaretu? Kako smo hvaležni za velikodušno in veselo požrtovalnost tolikih očetov in mater? Ali se spomnimo moliti za srečo zakoncev, ki jim Bog ni dal otrok, da bi ljubili voljo iz nebes ter dajali zgled služenja vsemu človeštvu?

V katerem koli primeru — najsi jim je Bog naklonil veliko ali malo otrok ali pa nobenega —, je nujno, da vsi krščanski domovi spodbujajo veselje ob zavedanju, da so *domača cerkev*. Zato povzemam naslednje nauke svetega Jožefmarija, ki je dejal, da je treba otroke sprejemati *vedno z veseljem in s hvaležnostjo, ker so božji dar in blagoslov ter dokaz njegovega zaupanja.*⁹ Dodal je: *Ne dvomite, da zmanjšanje števila otrok v krščanskih družinah vodi v upad števila duhovniških poklicev in duš, ki se hočejo za vse življenje posvetiti služenju Jezusu Kristusu. Videl sem precej zakoncev, ki so, čeprav jim Bog ni dal več kot enega otroka, bili dovolj velikodušni, da so ga izročili Bogu. Vendar jih ni veliko, ki bi ravnali tako. V številnih družinah je lažje razumeti veličino božje poklicanosti, in njihovi otroci so poklicani na vse mogoče poti in stanove.*¹⁰

Zakonci nimajo vedno potomstva. V tem primeru se ne smejo šteti za neuspešne, ker niso. To je le še en Gospodov način — prav tako božji —, s katerim blagoslavlja zakonsko ljubezen. *Številčne družine*, je dejal naš Oče, *me zelo razveseljujejo. In ko srečam zakonca brez otrok, ker jima jih Bog ni dal, se prav tako razveselim: ne samo, da lahko enako posvečujeta svoj dom, na razpolago imata tudi več časa za posvečanje otrokom drugih ljudi, in mnogi že delajo tako z ganljivo požrtovalnostjo. S ponosom lahko zagotovim, da nikoli nisem ugasnil nobene plemenite ljubezni na zemlji; nasprotno, opogumljal sem jo, ker mora biti — vsak dan bolj — božja pot na zemlji.*¹¹ Bodimo hvaležni Bogu za veselo zvestobo teh zakoncev.

Na praznik svetega Jožefa se vsi obrnimo k svetemu očaku in ga prosimo, naj napolni z zvestobo Bogu vse naše življenje, dan za dnem, kakor je ravnal ta pravični mož v svojih odgovorih na vse božje zahteve. Preden zaključim, bi vas rad spomnil, da se bo 28. marca dopolnilo 90 let od duhovniškega posvečenja našega Očeta. Nanj se obrnite predvsem s pobožno in stalno molitvijo za Cerkev in za papeža: za duhovniške in redovniške poklice; za prav tako nadnaravne poklice k popolni izročitvi sredi sveta, v apostolskem celibatu ali v zakonu; za zvestobo vseh kristjanov. Svoje molitve z vero in zaupanjem namenjajte Mariji in Jožefu, da bomo znali kontemplativno živeti sredi sveta. Še naprej molite za vse moje namene.

Vesel sem, da vam lahko povem, da sem šel pred začetkom svojih duhovnih vaj molit v Loreto, skupaj z vami vsemi in z našim Očetom. Imel sem ga priložnost spremljati ob različnih priložnostih in opazovati, kako je znal ljubiti našo Mater in polagati v njene roke življenje njegovih hčera in sinov ter njegovo lastno življenje — Opus Dei, da bi bolj in bolje služil sveti Cerkvi.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja

vaš Oče

+ Javier

Rim, 1. marec 2015

¹ Sveti Janez Pavel II., Poslanica za postni čas, 7. 1. 2001.

² Papež Frančišek, Poslanica za postni čas 2015, 4. 10. 2014.

³ *Prav tam.*

⁴ *1 Kor 12, 26.*

⁵ Papež Frančišek, Poslanica za postni čas 2015, 4. 10. 2014.

⁶ Sveti Jožefmarija, Zapiski z družinskega srečanja, 19. 3. 1975.

⁷ Papež Frančišek, Govor na splošni avdienci, 7. 1. 2015.

⁸ Papež Frančišek, Govor na splošni avdienci, 28. 1. 2015.

⁹ Sveti Jožefmarija, *Pismo 9. 1. 1959*, št. 54.

¹⁰ *Prav tam*, št. 55.

¹¹ Sveti Jožefmarija, Zapiski z družinskega srečanja, 10. 4. 1969.